

5. *Бутинець Ф.Ф.* Альфа і омега бухгалтерського обліку або моя болісна несповідь ; за ред. проф. Ф.Ф. Бутинця / Ф.Ф. Бутинець. – Житомир: ПП “РУТА”, 2007. – 328 с.
6. *Валуев Б.И.* Стратегический управленческий учет – очередной миф / Б.И. Валуев // Формування ринкової економіки в Україні. Спецвипуск 15. Ч. 2. – Львів: Интереко, 2005. – С. 9-13.
7. Великий тлумачний словник сучасної української мови / уклад. і голов. ред. В.Т. Бусел. – К., Ірпінь: ВТФ «Перун», 2001. – 1440 с.
8. *Герасимчук Н.В.* Господарський облік: проблеми, класифікація / Н.В. Герасимчук // Вісн. ЖІТІ. — 1999. — № 9. — С. 184–193.
9. *Голов С.Ф.* Проблеми та перспективи реформування бухгалтерського обліку в Україні / С.Ф. Голов // Бухгалтерський облік і аудит. – 2000. – № 11. – С. 15-23.
10. *Загородній А.Г.* Бухгалтерський облік: основи теорії та практики: [навч. посіб.] / А.Г. Загородній, Г. О. Партин. — 3-тє вид., перероб. і доп. — К. : Т-во «Знання», КОО, 2004. — 378 с.
11. *Изотов К.Д.* Обработка учетной информации в США / К.Д. Изотов. – М.: «Финансы». – 1968. – 192 с.
12. *Кужельний М.В.* Бухгалтерський облік: [навч.-метод. посіб. для самост. вивч. дисципл.] / М.В. Кужельний, М.М. Коцупатрий, М.Г. Кірсанов [та ін.]; під. ред. М.В. Кужельного. – К. : КНЕУ, 2005. – 218 с.
13. *Кутер М.И.* Бухгалтерский учет: Основы теории: [учеб. пособие] / М.И. Кутер. – М.: Экспертное бюро, 1997. – 496 с.
14. *Мэтьюс М.Р.* Теория бухгалтерского учета: [учеб.] / М.Р. Мэтьюс, М.Х.Б. Перера. – М.: Аудит, ЮНИТИ, 1999. – 664 с.
15. *Нападовська Л.* Удосконалення системи бухгалтерського обліку в Україні / Л. Нападовська // Бухгалтерський облік і аудит. – 2012. – №6. – С. 3-8.
16. *Николаева О.Е.* Стратегический управленческий учет: [науч.-практ. изд.] / О.Е. Николаева, О.В. Алексеева. – М.: Едиториал УРСС, 2003. – 304 с.
17. *Палий В.Ф.* Теория бухгалтерского учета: Современные проблемы. Общий обзор дискуссионных вопросов [Электронный ресурс] / В.Ф. Палий. – Режим доступа : <http://www.nsfo.ru/docs/Theory>.
18. *Пушкар М.С.* Креативний облік (створення інформації для менеджерів): [моногр.] / М. С. Пушкар. – Тернопіль : Карт-Бланш, 2006. – 334 с.
19. *Пушкар М.С.* Господарський облік і суспільство / М.С. Пушкар // Інноваційна економіка. –2012. – № 6. – С. 16-21.
20. *Пушкар М.С.* Тенденції та закономірності розвитку бухгалтерського обліку в Україні (теоретико-методологічні аспекти): [моногр.] / М.С. Пушкар. – Тернопіль: Економічна думка, 1999. – 422 с.
21. *Соколов Я.В.* Бухгалтерский учет в зарубежных странах: учеб. / Я.В. Соколов [и др.]. – М.: Проспект, 2007. – 672 с.
22. *Сопко В.В.* Бухгалтерський облік в управлінні підприємством: [навч. посіб.] / В.В. Сопко– К.: КНЕУ, 2006. – 526 с.
23. *Beaulieu Philip, Williams S. Mitchell, Wright Michael.* Intellectual capital disclosure practices in Scandinavia (Цитовано за: Лейф Едвинссон. Корпоративная долгота. Навигация в экономике, основанной на знаниях. – М.: ИНФРА-М, 2005. – 248 с.

Стаття надійшла до редакції 17.01.2013 р.

*

УДК 631.164.23:338.43

*Н.П. РЕЗНІК, кандидат економічних наук, доцент
Уманський державний педагогічний університет
імені Павла Тичини*

Організаційно-економічний механізм залучення інвестицій в агропромисловий комплекс України

Постановка проблеми. Економічна криза, що охопила всі галузі агропромислового комплексу України, найсуттєвіше позначилася на інвестиційній діяльності. Розрив зв'язків у сфері виробництва й розподілу

матеріально-технічних ресурсів, втрата координації та наявність недосконалої ринкової інфраструктури, а також посилення диспаритету цін на продукцію сільського господарства зробили практично неможливим ефективний розвиток сільського госпо-

© Н.П. Резнік, 2013

дарства без відповідних додаткових вкладень у галузь.

Вихід з економічної кризи в Україні вимагає збільшення обсягів інвестицій, а розвиток інвестиційного процесу потребує вирішення комплексу теоретичних і практичних завдань, що стосуються послідовного проведення державної політики із залучення й ефективного використання інвестиційних ресурсів як необхідної умови подолання кризових явищ в економіці України.

Разом із тим в умовах трансформації економіки кардинальні зміни відбулися в організації інвестиційного процесу, виникла об'єктивна необхідність формування принципово нового механізму фінансування інвестиційної діяльності. Це пояснюється низкою обставин: суттєвою зміною інвестиційного статусу і ролі держави та недержавних структур, розмежуванням їхніх функцій у сфері інвестиційної діяльності; значним скороченням частки централізованих інвестицій в їх загальному обсязі, зміною структури останніх за формами власності у зв'язку з проведенням приватизації; значним зростанням кількості об'єктів інвестування, зміною складу й співвідношення внутрішніх і зовнішніх джерел інвестицій, способів та критеріїв їх розподілу.

Інвестиційні процеси в агропромисловому комплексі мають свої особливості, зумовлені його специфікою, а тому необхідні наукові дослідження. Крім того, перехід підприємств аграрного бізнесу до ринкової системи господарювання пов'язаний із формуванням нової моделі інвестиційного процесу. Складнощі якісних перетворень в інвестиційній сфері потребують розробки нового (адекватного умовам) економічного механізму

залучення і використання інвестицій в агропромисловому комплексі України.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Безпосередньо проблеми розвитку інвестування в АПК України досліджувалися багатьма науковцями, серед яких С.О. Гуткевич [3], М.І. Кісіль [4], М.М. Могилова, Г.М. Підлісецький [5], П.Т. Саблук, Н.С. Скопенко [6], В.М. Трегобчук [7], А.В. Чупіс та ін. Певний внесок у розвиток і суттєве поглиблення окремих аспектів організаційно-економічного механізму інвестування зробили зарубіжні вчені Л. Дж. Гітман, М.Д. Джонк, А. Маршалл й інші дослідники.

Мета статті. Відзначаючи безсумнівну цінність і значимість проведених наукових досліджень вважаємо, що у період швидких динамічних змін в економіці України потреба в оперативнішій системній та комплексній розробці даної проблематики значно посилюється. Отже, формування такого дієвого організаційно-економічного механізму має враховувати нові реалії динаміки чинників інвестиційного середовища, а його реалізація – забезпечувати швидку адаптацію підприємств АПК до можливих змін цього середовища на всіх етапах розвитку.

Виклад основних результатів дослідження. Організаційно-економічний механізм інвестування як категорія є сукупністю економічних інструментів і методів регулювання, що забезпечують максимальну ефективність використання капіталу за зовнішніх та внутрішніх постійно змінюваних умов інвестиційного ринку [1]. До складу організаційно-економічного механізму інвестування слід включити такі інструменти й методи (рис. 1).

Рис. 1. Організаційно-економічний механізм інвестування підприємств АПК *

* Джерело: Сформовано автором.

Аграрне виробництво, маючи ряд специфічних особливостей, що істотно впливають на інвестиційну діяльність, формує відповідний механізм інвестування підприємств АПК. До таких особливостей відносимо взаємозв'язок виробничих процесів із природними біологічними процесами; сезонність сільськогосподарського виробництва, що впливає на ефективність використання виробничих ресурсів, у тому числі й інвестиційних.

Міжнародний досвід показує, що для забезпечення стійкого розвитку АПК економічний механізм передбачає наявність двох взаємозв'язаних блоків: механізм ринково-конкурентної самоорганізації відтворення на всіх рівнях і систему державного регулювання. Інвестиційна діяльність в АПК також підпорядкована цьому механізму й ґрунтується на принципах державного регулювання та ринкового саморегулювання [2].

Динаміка інвестицій в основний капітал підприємств АПК набула позитивного характеру після реорганізації колективних сільськогосподарських підприємств у приватні агроформування. Структура джерел фінансування інвестицій в основний капітал підприємств АПК, що склалася, відповідає правилу так званого «золотого перетину», що передбачає дотримання пропорції 2/3:1/3.

Так, частка власних коштів товаровиробників у структурі інвестицій в основний капітал становить 66%, а залучених і позичених – 34, зокрема кредити – 23, прями іноземні інвестиції – 3, кошти державного бюджету – 2, інші джерела – 6%.

Пріоритетами у державному регулюванні інвестиційної діяльності в АПК слід вважати: координацію дій і контроль організації продовольчої безпеки, яка є основою національної безпеки країни, досягнення максимально можливого соціального ефекту; створення здорового конкурентного середовища й становлення цивілізованого підприємництва; здійснення структурної перебудови; забезпечення кардинального науково-технічного прориву; поєднання загальнодержавних і регіональних інтересів.

Активізації інвестиційної діяльності агропромислових підприємств сприяє підвищення інвестиційної привабливості агро-

промислового виробництва та галузі в цілому за рахунок прибутковості. Доцільною у даному напрямі є державна підтримка аграріїв, що реалізується через створення і застосування іпотечних механізмів, а також механізмів державної кредитної підтримки довгострокових інвестиційних проектів не лише у сфері виробництва сільськогосподарської продукції, а й, насамперед, у сфері переробки. Важливим напрямом державної підтримки у сфері інвестування агропромислового виробництва має стати підтримка інноваційного розвитку аграрної сфери на рівні держави та окремих регіонів.

Позитивним у практиці інвестування агропромислових підприємств з боку держави є розробка й прийняття науково обґрунтованих регіональних інвестиційних програм, що мають на меті підтримку розвитку певних великомасштабних сільськогосподарських виробництв, які у перспективі можуть стати основою для задоволення продовольчих потреб країни.

Для активізації інвестиційної діяльності важливе значення має розвиток інтеграційних процесів у сфері агропромислового виробництва. Створення агропромислових підприємств, характерною особливістю яких є замкнуте коло виробничого процесу, що органічно поєднує виробництво, переробку, зберігання і реалізацію готового продукту, значно прискорює вкладення капіталу для примноження прибутку, одержання вищих показників діяльності [3].

Організаційно-економічний механізм інвестування може набувати різних форм – від найпростіших до складно структурованих моделей. Важливою складовою організаційно-економічного механізму інвестування як на рівні національній, так і регіональних економік є інвестиційна політика. Реалізація останньої передбачає надання урядових гарантій для інвесторів та захисту інвестицій; здійснення державної підтримки високоефективних проектів із позабюджетних джерел; створення інформаційної бази даних ринку інвестицій та інвестиційних товарів; ефективного пошуку партнерів, який визначається критеріями оцінки й відбору інвестиційних проектів, переговорів та інвестиційних контрактів; системи страхування ризиків [4].

Сутність інвестиційного забезпечення на різних рівнях управління має свою специфіку. Інвестиційне забезпечення підприємства є завданням його менеджменту, а на рівні регіону, групи підприємств і держави – завданнями відповідних органів регіонального, галузевого чи державного управління економікою [5].

Узагальнення методологічних підходів до визначення класифікації інвестицій дало змогу зробити порівняльний аналіз (табл.). Передбачається, що кількість підходів до класифікації інвестицій може бути більшою, якщо за основну класифікаційну ознаку прийняти цілеспрямованість інвестицій.

Пропонуємо класифікувати інвестиції залежно від сформульованих цілей: стратегічні, тактичні, операційні. У такому разі всі можливі їхні види доцільно зв'язати у деяку систему, що уможливить глибше зрозуміти взаємозв'язок між окремими видами інвестицій, визначити внутрішньосистемні зв'язки, сформувати модель, що дасть змогу здійснити системний аналіз інвестиційної діяльності у найширшому розумінні інвестиційного процесу. При цьому для аналізу моделі інвестиційного процесу можливе застосування значної кількості методів системного аналізу.

Порівняльний аналіз класифікацій інвестицій *

Автори класифікації	Ознака класифікації	Групи, що виділяються	Особливості класифікації
С. Фішер, Р. Дорнбуш, Р. Шмалензі	Витрати	На створення нових потужностей із виробництва машин, фінансування житлового, промислового і сільськогосподарського будівництва, зміна виробничих законів	У поняття інвестицій не включені цінні папери, нематеріальні активи, інші цінності
А.Д. Вайнріх	Вид інвестицій	Матеріальні, фінансові, нематеріальні	Охоплює всі можливі види інвестицій
І.В. Ліпсиц, В.В. Коссов	За видами активів інвестування	Інвестиції у фізичні, грошові й нематеріальні активи	Корелює з попередньою класифікацією
А. Кульман	Види реалізації інвестиційного процесу	Прямі, проміжні та непрямі інвестиції	Враховує відносини учасників інвестиційного процесу
І. Бланк	Суб'єкт інвестування	Державні, приватні, іноземні, спільні	Ідентифікує джерело інвестицій
Авторська класифікація	За цілями інвестування	Стратегічні, тактичні, операційні	Враховує цільову спрямованість інвестицій, дає змогу сформувати систему інвестиційного процесу

* Джерело: Сформовано автором.

Під інвестиційною діяльністю в АПК розуміють сукупність дій із реалізації стратегічних, тактичних і оперативних цілей за допомогою здійснення різного виду вкладень, що належать до державної, приватної або змішаної форм власності, в об'єкти сільськогосподарства, технології й розвиток соціальної сфери села.

Стосовно АПК слід використовувати додаткову класифікаційну ознаку, що також враховує специфіку галузі, а саме класифікацію інвестицій із погляду відтворюваних функцій, виконуваних суб'єктами інвестиційного процесу: законодавче забезпечення,

фінансово-кредитне обслуговування, розробка і запровадження інноваційних пропозицій, інформаційний супровід. Це зумовлено тим, що інвестиційний процес реалізує два важливі завдання: забезпечує заміщення чинників виробництва, що зношуються, й тим самим підтримує стабільність надходження у господарський обіг відтворюваних ресурсів; створює нові можливості зростання реального доходу.

Проблема інноваційно-інвестиційного забезпечення розвитку галузі та модернізації виробництва постає найбільш гостро у малих і середніх сільськогосподарських під-

приємствах, особливо у господарствах населення, що зумовлено, передусім, дефіцитом власних коштів, а також недостатньою державною підтримкою. Стримувальним чинником досягнення стабільного рівня інвестиційного забезпечення підприємств АПК є недостатні обсяги кредитування галузі та значне скорочення кредитної підтримки аграрних підприємств. Кредитами користується лише п'ята частина підприємств аграрного сектору, що значною мірою є наслідком високих процентних ставок за залученими кредитами та їх недоступності для більшості підприємств галузі [7].

В основу методики розробки механізму залучення прямих іноземних інвестицій (ПІІ) мають бути покладені такі етапи: визначення цілей сторін залучення інвестицій (донор і реципієнт); визначення учасників процесу залучення; визначення рішень (поведінки) учасників у процесі залучення; формування поєднаних (допустимих) стратегій учасників процесу залучення (формування ситуацій); розробка правил віддання переваги допустимим стратегіям (формування інституту); оцінка результатів ухвалених та реалізованих рішень (моніторинг інституту).

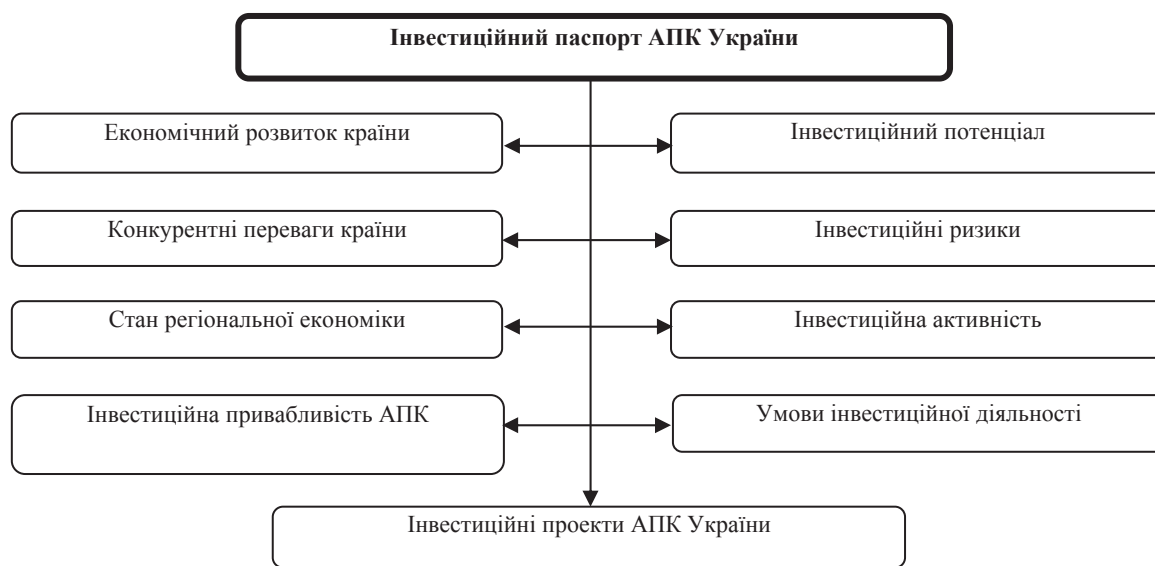

Рис. 2. Інвестиційний паспорт АПК України*

* Джерело: Сформовано автором.

Із метою залучення інвестицій в АПК необхідно розвивати інформаційне бізнес-середовище, оскільки інформація в інвестиційній діяльності має велике значення як для вітчизняних, так і для іноземних інвесторів. Тому з метою доступнішого інформаційного бізнес-середовища нами розроблено інвестиційний паспорт АПК України, що включає наведені підрозділи (рис. 2).

Як показують дослідження, вітчизняний агропромисловий комплекс не має достатньої бюджетної підтримки. Наприклад, у 2012 році Міністерству аграрної політики та продовольства України з держбюджету мало бути виділено 4,9 млрд грн. При цьому витрати на утримання Міністерства внутрішніх справ у 2012 році становили майже 13 млрд грн, а на соціальні потреби країни, в тому числі дотування Пенсійного фонду

України, – понад 66 млрд грн. Саме тому важливими для активізації інвестиційної діяльності підприємств АПК стали угоди, підписані у червні 2012 року, про фінансування проектів у сільськогосподарській галузі, що реалізовуватимуться в Україні, на загальну суму 3 млрд дол., між Міністерством аграрної політики та продовольства України й Експортно-імпортним банком Китаю. На нашу думку, китайське фінансування посприє поліпшенню товарообігу сільськогосподарської продукції та продовольства й збільшенню його обсягу, а також надходженню нових інвестицій у вітчизняний агропромисловий комплекс, що дасть змогу підвищити продуктивність, поліпшити фінансові можливості сільгоспвиробників країни і, відповідно, технічне переоснащення [8].

Інвестиційна активність суб'єктів інвестиційної діяльності в аграрному секторі залежить від обсягів державних замовлень та вкладень, власних інвестицій товаровиробників, умов одержання кредитів, зовнішніх інвестицій, а також інших чинників, що формуються за межами даної галузі.

Методологія інвестування у ринкових умовах, на нашу думку, припускає, що на даному етапі розвитку України вона реалізує сукупність заходів і засобів органів дер-

жавної влади і управління різних рівнів, за допомогою яких здійснюється вплив на економічний процес для досягнення поставлених цілей із застосуванням відповідних засобів та інструментів.

Пропонується методологія організаційно-економічного механізму інвестиційного управління аграрною сферою, що включає такі розроблені й систематизовані методи і методики їх реалізації (рис. 3).

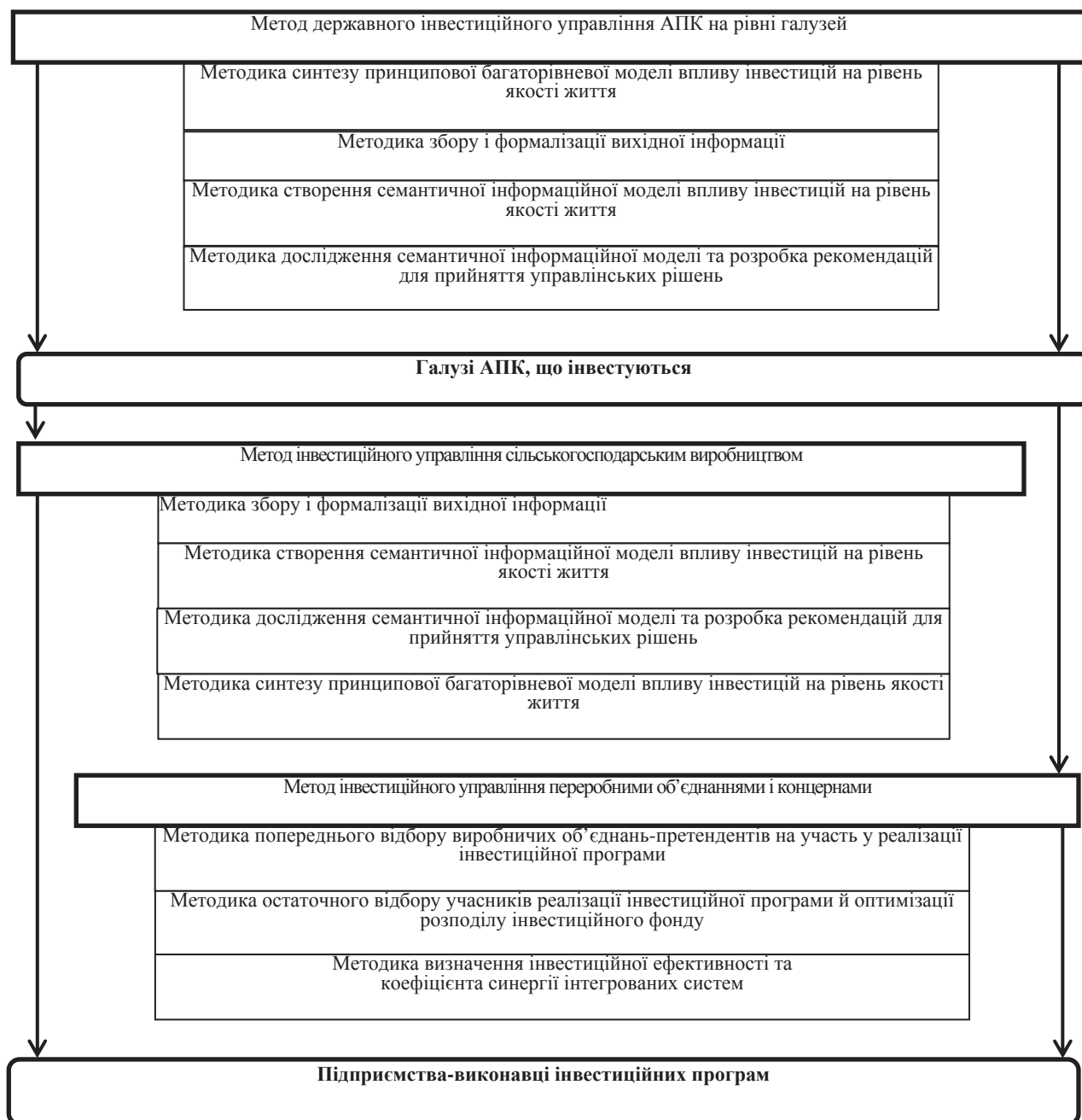

Рис. 3. Методологічне забезпечення організаційно-економічного механізму державного інвестиційного управління АПК*

* Джерело: Сформовано автором.

Метод інвестиційного управління рівнем якості життя населення на рівні галузей АПК дає змогу визначити пріоритетні виробничі галузі та підгалузі АПК, інвестування в які дає найбільший приріст рівня якості життя населення.

Методи інвестиційного управління сільськогосподарським виробництвом, переробними підприємствами і концернами дають можливість науково обґрунтовано розподілити інвестиційний фонд АПК серед аграрних підприємств (або дати обґрунтовані рекомендації зовнішнім інвесторам).

Комплексний підхід щодо формування ефективних механізмів активізації інвестиційної діяльності підприємств АПК відкриває нові можливості регіональної диверсифікації для вітчизняних та іноземних інвесторів, підвищує гарантію ефективності інвестиційної діяльності. Такий підхід уможливорює розробку інвестиційної стратегії великих організацій на тривалу перспективу, щоб пов'язувати цю стратегію з потенціалом споживчих ринків і чинників виробництва, враховувати можливий період реалізації інвестиційних проектів. У результаті це сприятиме підвищенню ефективності інвестиційної діяльності підприємств АПК.

Одним із напрямів інвестиційної політики при створенні сприятливого інвестиційного клімату в АПК є організація правового середовища, що передбачає створення та удосконалення законодавчої і нормативної бази інвестиційної діяльності. Законодавство у сфері останньої має чимало правових проблем, що потребують урегулювання, особливо в галузі іноземних інвестицій [9].

Проблеми фінансового гарантування й захисту інвестицій мають ключове значення в залученні іноземного капіталу, тому доцільно створити в регіонах Регіональні гарантійні фонди (РГФ). Оцінка варіантів і джерел формування РГФ показала, що найбільш реальним механізмом реалізації такого проекту міг би стати товарний кредит. Гарантійний фонд, утворений на кошти від виручки за товарний кредит, може щорічно забезпечувати залучення іноземних інвестицій вартістю до 70–80% від обсягу такого кредиту у формі капіталу, товарів та послуг.

Регіональний гарантійний фонд може бути додатковим фінансовим інструментом для розвитку аграрного сектору економіки регіону. Він надаватиме гарантії й забезпечуватиме зниження комерційних ризиків, що дасть змогу зменшити вартість кредитів для товаровиробників у системі АПК. Діяльність РГФ повинна будуватися відповідно до принципів міжнародної практики розподілу ризиків (кращих її прикладів) і забезпечувати ефективне повернення коштів, наданих кредитно-фінансовими установами.

Створення Українських ділових центрів (УДЦ) на території України й за кордоном є, на нашу думку, ще одним перспективним напрямом пошуку нових форм ділової співпраці з іноземними підприємствами. Загальна концепція УДЦ полягає у створенні на території України та за її межами мережі самостійних організацій із правами юридичних осіб, щоб забезпечити виробникам товарів і послуг, насамперед малому й середньому бізнесу, прямий вихід на потенційних ділових партнерів у конкретній країні або регіоні.

Детальне вивчення проблеми залучення інвестицій виявило, що в Україні з'являється все більше великих підприємств, кооперативів, холдингів, корпорацій, тому при проектуванні та здійсненні масштабних інвестиційних проектів на вищому кваліфікаційному рівні, на нашу думку, необхідні спеціалізовані у цій сфері інформаційні центри інвестування (ІЦІ).

Процес створення ІЦІ можна моделювати різними варіантами, наприклад як структурні підрозділи центрів: науково-технічної інформації; державних районних органів управління; державних і недержавних освітніх установ (вищі, особливо аграрні, вузи, сільськогосподарські технікуми, коледжі); освітніх навчальних закладів перепідготовки й підвищення кваліфікації фахівців АПК; науково-дослідних інститутів; інформаційно-консультаційних служб організацій фермерської кооперації.

Висновки. У процесі дослідження визначено засади формування та тенденції розвитку організаційно-економічного механізму залучення інвестицій у підприємства агропромислового комплексу України через об-

грунтування основних завдань інвестиційної політики, що пов'язані зі створенням сприятливого інвестиційного клімату; реалізацією заходів, спрямованих на збільшення обсягу

інвестицій за рахунок внутрішніх ресурсів підприємств; залученням зовнішніх інвестицій і коштів іноземних інвесторів; створенням привабливого іміджу країни.

Список використаних джерел

1. *Marshall A. Principles of economics* [Text] / A. Marshall. – Moscow: Progress, 1993. – 594 p.
2. *Lawrence J. Gitman, Michael D. Joehnk. Fundamentals of investing* – Cambridge, MA: MIT Press, 1997. – 1025 p.
3. *Гуткевич С.А. Формирование инвестиционной привлекательности аграрного сектора экономики* : дис. ... д-ра экон. наук : 08.07.02 / Гуткевич Светлана Александровна; Национальный научный центр «Институт аграрной экономики». – К., 2004. – 384 с.
4. *Кісіль М.І. Проблема інвестиційного забезпечення сільськогосподарського виробництва та напрями її вирішення в перспективі* / М. І. Кісіль // Стратегія використання аграрно-економічного потенціалу на основі активізації інноваційно-інвестиційної діяльності – об'єктивна передумова інтеграції країни в світове співтовариство: тези доп. міжнар. наук.-практ. конф. 18 трав. 2007 р. – Ч. 2. – Тернопіль: ТНЕУ, 2007. – 346 с.
5. *Підлісецький Г.М. Напрями наукових досліджень проблем відтворення та ринку основних засобів сільського господарства* / Г.М. Підлісецький, М.М. Могилова // Економіка АПК. – 2011. – № 7. – С. 76–80.
6. *Скопенко Н.С. Інвестиції в АПК: переваги, недоліки, ризики* / Н. С. Скопенко // Науковий вісник: Фінанси, банки, інвестиції. – 2011. – №2. – С.58–62.
7. *Трегобчук В.М. Інноваційно-інвестиційний розвиток національного АПК: проблеми, напрями і механізми* / В. М. Трегобчук // Економіка України. – 2006. – № 2. – С. 4-12.
8. Китай задля своєї продовольчої безпеки інвестує мільярди в АПК України [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.uarg.com.ua/ru/inform/arhiv/index.php?file=10057&news>.
9. Державне агентство України з інвестицій та розвитку. Програма розвитку інвестиційної діяльності на 2011–2015 роки [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.in.gov.ua/index.php?get=564>.

Стаття надійшла до редакції 11.04.2013 р.

* * *

Новини АПК

Цьогорічний урожай забезпечить українців цукром

Сівбу цукрових буряків уже завершено. Цього року вітчизняні аграрії засіяли 306 тис. га площ, що на 6% більше від прогнозу. За попередніми розрахунками, у 2013/2014 маркетинговому році планується виробити 1,3–1,5 млн т цукру. Ці осяги повністю задовольнять в ньому потреби українців. Проте, щоб не допустити його перевиробництва, необхідно наблизитися до оптимальних посівних площ під цукрові буряки, а також диверсифікувати виробництво, щоб виготовляти біоетанол.

Сільгоспвиробники засіяли 306 тис. га під цукрові буряки, що становить 106% від попереднього прогнозу. З цих площ зберуть урожай, який повністю задовольнить внутрішній попит. Цьому сприятимуть не тільки значні площі, але й урожайність цукрових буряків, яка постійно зростає. Так, у 2000 році вона становила 177 ц/га, а в 2012 році – 411 ц/га. Таку урожайність слід зберегти і цього року, адже аграрії ширше застосовують нові технології, використовуються матеріально-технічні ресурси, покращується якість насіння цукрових буряків.

Пропозиція на ринку може становити 2,2–2,4 млн т за внутрішньої потреби споживання в 1,8 млн т. Тому на сьогодні не виникає занепокоєння щодо забезпечення вітчизняних споживачів цукром.

Враховуючи стратегічну важливість для України бурякоцукрової галузі, було вжито низку заходів щодо стабілізації площ посіву цукрових буряків, щоб уникнути перевиробництва цукру в майбутньому та диверсифікувати його. Це дасть можливість обирати, що виробляти – цукор чи біоетанол, залежно від кон'юнктури ринку.

Прес-служба Мінагрополітики України